

Procesverslag Martijn Mesker

Studentnummer: 20055981

Opleiding: VT SPH

Klas: 4B

Titel Afstudeerscriptie: Ouderbetrokkenheid.

Het begin:

Ik heb mijn afstudeerproject samen met Krishen Raghoebier gedaan. Hier waren een paar redenen voor: Ik had al eerder met Krishen samengewerkt en dit bleek toen een vruchtbare samenwerking. Daarnaast kunnen wij het op persoonlijk vlak goed met elkaar vinden. Het feit dat wij samen op vakantie zijn geweest bewijst dat wel.

Het voordeel van onze samenwerking is dat wij allebei verschillende kwaliteiten hebben, die doorgaans goed op elkaar aansluiten. Mijn eigen kwaliteiten liggen voornamelijk in de verslaglegging en analyserende vermogens is Krishen meer een doorzetter en is hij goed in het leggen van contacten met derden. Krishen is daarnaast sterk in het leggen van verbindingen.

Krishen en ik hadden eerst het idee om een onderzoek te doen naar de mogelijkheid van het starten van een eigen onderneming voor jongeren met een diagnose of school drop outs. Vanwege dit idee hadden wij een vrijstelling voor project twee aangevraagd zodat wij eerder konden beginnen met afstuderen, wat ons vervolgens de mogelijk verschafte om een minor te doen waarin je wordt begeleid een eigen bedrijf te starten.

Op basis van deze ideeën hebben wij ons eerste startdocument gemaakt en hier zijn we mee naar onze afstudeerbegeleider gegaan, Henri Burgers. Toen Henri het startdocument onder ogen kreeg was zijn eerste opmerking dat ons idee eigenlijk te ambitieus was voor een afstudeeropdracht. De omvang van ons idee zou niet te verwezenlijken zijn binnen de vastgestelde afstudeerperiode. Wij kregen van Henri een advies om een deel van ons originele idee te nemen en daar vervolgens op af te studeren. Tegelijkertijd kwamen wij in contact met Marion van de Sande, die ons benaderde voor een afstudeeropdracht bij een kennis van haar. Die kennis was Karina Baarda, programmamanager van Spirit 4 you.

Spirit 4 you is een organisatie die zich inzet om de doorstroom tussen vmbo en het mbo door leerlingen te verbeteren. De doelstellingen van de stichting zijn:

1. Preventie van voortijdig schooluitval
2. Bevorderen doorstroom VMBO naar MBO en de arbeidsmarkt
3. Creëren van maximale ontplooiingskansen voor deelnemers

De vraag van Karina was of wij een onderzoek wouden doen met betrekking tot ouderbetrokkenheid in de regio Den Haag. Omdat wij hier direct mee konden starten en het ons geen al te grote klus leek hebben wij deze opdracht aangenomen.

Wij hebben hiervoor veel gesproken met Karina zelf, Mohamed El Khadir en Margret Blokdijk. Mohamed is namens ROC Mondriaan aan Spirit 4 you verbonden en Margret Blokdijk is dat namens de Esloo scholen groep, en dan vooral voor het Overbosch College.

Het project

Zoals ik al zei dachten we in eerste instantie dat het niet zo'n grote klus zou zijn. Wat hebben we ons daarin vergist. Mede door onze eigen wensen en ambities was de opdracht veel groter dan we in eerste instantie hadden voorzien zijn wij op het laatst toch in de problemen gekomen het verslag op tijd af te krijgen.

Dit kwam niet alleen doordat we de opdracht onderschat hebben, een paar andere redenen waren hier ook debet aan. Deze waren dat we te weinig deden met de theorie die we ter beschikking hadden, we waren niet kritisch genoeg in het redeneren, onze motivatie daalde tot een ultiem dieptepunt en we kwamen vanaf februari toch in tijdnood omdat tegen die tijd de minor ook startte. Als deze factoren hebben er aan bijgedragen dat ons zelfvertrouwen er niet groter op werd en dat we ons gaandeweg steeds meer gingen afvragen of de producten die we leverden kwalitatief gezien voldoende zou zijn.

En dat terwijl we toch vol goede moed aan dit project waren begonnen. In het begin begonnen we voortvarend en kregen we veel informatie tot onze beschikking. Het enige wat naar ons idee niet vlot genoeg verliep waren de contacten met de verschillende scholen die wij graag wouden spreken. Ook hadden we in eerste instantie nog sterk het idee dat we veel ouders wilden spreken maar in de praktijk bleek dit toch niet haalbaar. We hebben wel een paar ouders gesproken, maar dat zijn toch de ouders die al uit zichzelf naar school zijn gekomen, en de vraag waar wij mee bleven zitten was in hoeverre deze groep ouders wel representatief was voor ons onderzoek.

Op dit punt kregen we echter bijval uit onverwachte hoek. Hanneke, die vorig jaar met mij in dezelfde supervisiegroep zat bleek in de eerste periode van dit studiejaar een onderzoek naar ouderbetrokkenheid gedaan te hebben op een van de locaties waar wij ook geweest waren. Hierbij hebben zij toen ook telefonische interviews gehouden met een groep ouders aldaar. Wij mochten de uitwerking van deze interviews gebruiken voor ons onderzoek. Nu waren het nog steeds niet heel veel ouders maar desondanks erg bruikbaar voor ons verslag.

De eerste dip kregen we halverwege januari, toen we onze eerste concepten van verslag moesten gaan sturen naar Karina, Mohamed en Margret. Hoewel we echt niet stil hadden gezeten waren we op veel punten van het onderwerp 'afgedwaald' en was veel van onze informatie eigenlijk niet bruikbaar voor ons verslag. We hadden teveel maar wat gedaan en los van elkaar gewerkt waardoor wij op veel van onze onderzoeksvragen nog geen antwoord hadden. Hoewel we wel een eerste concept konden inleveren was het verre van volledig en eigenlijk een zwakgebod. Er zaten nog te veel gaten in de theoretische verslaglegging en de voorlopige conclusies waren nog maar voor de helft geschreven. De losse geschreven stukken gingen ook ter controle naar Henri Burgers en deze bevestigde dat we te weinig consistentie in onze stukken hadden. De metafoor die hij gebruikte voor ons verslag was die van een 'omgevalen boekenkast' en daar had hij eigenlijk gelijk in.

Door de feedback en kritiek van Karina, Margret, Mohamed en Henri konden we ons weer herstellen en probeerden we de draad weer op te pakken. Dit is deels gelukt. We zijn met een rode pen door de geschreven stukken gegaan en gekeken welke alinea's relevantie hadden met het onderwerp. Dit viel vooral bij mij erg zwaar. Hoewel ik rationeel wel kon bedenken dat schrijven ook schrappen betekent had ik voor mijn gevoel toch 'gefaald' om het in extremen uit te drukken.

Met behulp van de rode pen hebben we een nieuwe opzet bedacht voor de opbouw van ons verslag waardoor er een logischere lijn in zat, en op basis van dit kader hebben we weer een invulling gemaakt van wat we hadden. Eindelijk, na anderhalve maand hadden

we voor het eerst een duidelijk beeld hoe het eindproduct vorm moest gaan krijgen, wat we daar al van hadden en, erg belangrijk, wat er nog gedaan moest worden.

Met nieuw hervonden energie gingen we weer aan de slag om naar de uiterlijke inleverdatum van je conceptverslag van school.

Ik weet niet hoe dat komt, maar hoe vroeg ik ook ergens aan begin te werken, het eindigt toch altijd weer op 'last minute' werk. Het stuk waar we het meest tegen aan bleven lopen was het hoofdstuk over de ouders. Hoe konden we een heldere en concrete beschrijving over deze doelgroep geven zonder te generaliseren. Dit bleek erg lastig. Op een of andere manier waren we toch steeds weer de verschillen tussen autochtone en allochtone ouders aan het benadrukken, omdat dit het minst lastig was, want daar was immers de meeste informatie over te vinden. Dat betekent niet dat we geen andere verschillen en overeenkomsten wisten te verzinnen, maar niet met theorie te onderbouwen, omdat we die niet konden vinden.

Het conceptverslag werd in de basis goedgekeurd door de opdrachtgever, hoewel de conclusies en adviezen erg summier waren. Henri Burgers was minder positief.

Nu kwam naar voren dat we te klakkeloos waren geweest met het opschrijven van informatie, maar dit te weinig hadden geanalyseerd en te weinig hadden doorgeborduurd op onze stukken het verslag eerst nog een 'omgevallen boekenkast' was, leek het nu meer op een afgeraffeld stuk (ook hier had Henri weer gelijk). Kritieken die we kregen waren onder andere dat men er niet in kon teruglezen dat er veel tijd in gestoken was en dat "ik mij als opdrachtgever met zulke conclusies bekocht zou voelen".

Ja, dat waren harde woorden, maar wel terecht. Toen Krishen en ik hierna ons verslag weer doornamen kwamen we tot de conclusie dat we te veel citaten klakkeloos in het verslag hadden gezet en eigenlijk nergens dieper op ingingen.

We konden weer aan de slag, maar nu ving de meest lastige periode van het afstudeertraject aan. We waren allebei eigenlijk niet meer gemotiveerd voor het verslag, we begonnen te twijfelen aan ons eigen kunnen waardoor onze productiviteit daalde en we kwamen tot slot van rekening in extreem tijdgebrek omdat de minor. Waar Ondernemen en Innoveren inmiddels in volle gang was en we hier ook tijd in moesten steken. Nu is er afgesproken dat men gemiddeld veertig uur in de week werkt, maar dat betekend niet dat het niet mogelijk is om periodes in je leven langer te werken. Alleen begon dat na een paar weken wel zijn tol te eisen. Krishen en ik werkten ongeveer zestig uur in de week en zagen daar voor ons gevoel erg weinig voor terug. Althans, in het begin. Toen de eerste kritieken van Henri weer kwamen over onze nieuwe ingestuurde hoofdstukken bleken we weer op de goede weg te zitten, en die feedback hadden we weer even nodig. We hadden nu een norm waar we aan moesten voldoen, en we bleken aan de norm te kunnen voldoen. Toch bleek het aantal uur zijn tol te eisen. Hierdoor hebben we besloten de minor in punten te halveren waardoor we ook weer lucht hadden om tot rust te komen. Op basis van de kritieken van Henri en nog een laatste gesprek met hem hebben we de laatste stukken van ons verslag geschreven, en dat is wat er nu ligt.

De Samenwerking

Aan het eind van het derde jaar werden alle studenten gewaarschuwd voor het gevaar dat schuilging bij het samen afstuderen. Lia (Froeling) zei dat het niet de eerste keer zou zijn dat groepjes studenten elkaar bijna in de haren vlogen tijdens de diplomering. Toentertijd kon ik me dat nog lastig voorstellen maar inmiddels wel wat beter. Niet dat dit bij Krishen en mij het geval is, maar ik weet nu wel dat je afstudeerperiode een hectische periode is. Zeker wanneer het proces niet vlekkeloos en soepel verloopt, kan je snel geneigd zijn meer te letten op de zwakheden van je partner dan op de punten waarin hij je aanvult of overstijgt.

Ik zou liegen wanneer ik zou zeggen dat ik mezelf ook wel eens op deze gedachten betrap heb en ik ben er eigenlijk niet trots op.

Hoewel Krishen waarschijnlijk het tegendeel zou beweren was ik zonder hem niet zo ver dat ik het voor elkaar zou krijgen om mijn afstudeerscriptie op tijd in te leveren. Van nature ben ik altijd geneigd geweest om projecten en andere vormen van huiswerk uit te stellen tot het laatste moment. Ik weet bij voorbaat al zeker dat dit mij weer was overkomen wanneer ik niet met Krishen had samengewerkt.

Ons voordeel is eigenlijk geweest dat op het moment dat ik er mentaal doorheen zat Krishen mij daar doorheen kon slepen en andersom gold precies hetzelfde.

Wat bij ons goed heeft gewerkt is dat wij aanvoelden wanneer we wat meer rust nodig hadden en wanneer juist wat meer toenadering. Zo hebben we periodes gehad dat we elkaar een week niet zagen en dan gingen vergaderen, die weer werden gevolgd met periodes dat we met z'n tweeën op een computer zaten te typen en dicteren. Op de manier hoe wij hebben samengewerkt merkt je dat Krishen en ik verschillende kwaliteiten hebben. Ik was altijd meer van het schrijven van stukken, terwijl Krishen het woord voerde bij de gesprekken en interviews. Uiteindelijk kon je dit dan goed samenvoegen tot het verslag dat het nu is geworden. Het schrijven van de conclusies is ook voornamelijk gedaan door Krishen. Het vermogen ergens de essentie uit te halen is bij hem sterker dan bij mij, ik heb de neiging meer te analyseren. Daarom heb ik ook meer werk verricht bij het omschrijven van de problematiek en het plaatsen van ouderbetrokkenheid binnen een maatschappelijk kader.

Ik kan concluderen dat ik door deze periode niet alleen op theoretisch niveau geleerd heb, maar ook heel veel op het persoonlijke aspect. Sterker nog, ik denk dat ik het meest op persoonlijk aspect geleerd heb. Voor het eerst in mijn leven heb ik doorgezet in een periode dat het mij niet voor de wind ging en daar zal ik later nog de vruchten van plukken. Voor de minor die ik hiernaast volg had ik ook een gesprek met een psycholoog. Ik vertelde hem over de vorderingen die ik op dat gebied gemaakt had en nog steeds in groeiende. Hierop zei hij: "Welkom in de echte wereld". En ik denk dat ik daar nu klaar voor ben.

Evaluatie:

Als ik deze periode opnieuw zou moeten doen zou ik wederom met Krishen samenwerken. Hoewel het op inhoudelijk niveau niet altijd even soepel verliep hebben we ook ontzettend veel lol gehad met elkaar en dat is ook wat waard vind ik. Uiteindelijk kan ik stellen dat dit project onze vriendschap versterkt heeft.

Op inhoudelijk niveau zou ik het zeker anders aanpakken dan dat we nu gedaan hebben. Hoewel het een groot en ambitieus project was ben ik er heilig van overtuigd dat het in minder tijd te doen is. Wij hebben te veel tijd verspild door gemakzuchtigheid en dwaalsporen.

In het begin zou ik proberen een veel strakkere opdrachtformulering op te stellen waarin je beschrijft wat je precies gaat doen. Op het moment dat we eerst een helder kader hadden geschets waarin we ons onderzoek zouden doen zouden we in het begin al een meer direct onderzoek kunnen doen en meteen al meer gerichte vragen kunnen stellen, aan onszelf en bij de mensen die we interviewden.

Dat is eigenlijk het grootste manco geweest bij ons project. Hoewel we wisten dat het belangrijk is een goed startdocument te maken en daar even bij stil te staan op de manier hoe je je eigen doelen formuleert hebben we dat afgeraffeld en zijn we meteen aan de slag gegaan. Eigenlijk is het dan logisch dat je dan de mist in gaat.